

Sygn. akt: I C 444/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2021 roku w C.

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko D. J.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. J. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 18.434,26 zł (osiemnaście tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 12 sierpnia 2021 roku do dnia 22 grudnia 2021 roku, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego - z odsetkami stanowiącymi 4-krotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie,
- całą zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku należność wraz z odsetkami umownymi, tj. kwotę 18.723,66 zł (osiemnaście tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt sześć groszy) rozkłada na 36 miesięcznych rat w wysokości:
 - pierwsze 35 rat w kwocie po 520,00 zł (pięćset dwadzieścia złotych),
 - ostatnia 36 rata w kwocie 523,66 zł (pięćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt sześć groszy),płatnych do 15-ego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie niewuiszczenia poszczególnych rat w terminie,
- nie obciąża pozwanego D. J. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 444/21

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko D. J. o zapłatę kwoty łącznej 30 901,77 zł, która obejmuje: należność główną w kwocie 18 434,26 zł; odsetki umowne naliczone od należności głównej o 20.07.2020 r. do 19.08.2020 r. w kwocie 12 102,06 zł; oraz odsetki przeterminowane / karne naliczone od należności głównej od 01.03.2020 r. do 11.08.2021 r. Powód wniósł nadto o zasądzenie dalszych odsetek za opóźnienie (przeterminowanych), obliczanych wg zmiennej stopy procentowej zgodnie z postanowieniami Umowy, Cennikiem Usług i art. 481 k.c., od kwoty należności głównej tj. od 18 434,26 zł od dnia 12 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty naliczane

w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, która na dzień złożenia pozwu wynosiła 2% i nie może przekroczyć dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetek maksymalnych za opóźnienie). Wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wywodził, iż pozwany posiada wobec powoda wymagalne zadłużenie wynikające z tytułu Umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 27 sierpnia 2015 r., zawartej za pośrednictwem aplikacji bankowej M., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 1 września 2016 r. Powód w związku z opóźnieniem w spłacie celem doprowadzenia do polubownej formy spłaty zadłużenia, w dniu 6 lutego 2020 r. wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego. Pismo to nie doprowadziło jednak do dobrowolnej formy spłaty, jak i restrukturyzacji zadłużenia. Wobec niewywiązania się przez pozwanego z ciężącego na nim obowiązku spłaty zobowiązania pomimo podjętych przez powoda prób dobrowolnej formy spłaty, powód w dniu 24 czerwca 2020 r. skierował do pozwanego wypowiedzenie umowy. Korespondencję doręczono pozwanemu, jednak pomimo upływu terminu wypowiedzenia pozwany nie dokonał spłaty swojego zobowiązania wobec powoda, w związku z czym zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 20 sierpnia 2020 roku.

Pozwany D. J. na rozprawie w dniu 22 grudnia 2021 r. uznał powództwo w całości. Jednocześnie wniósł o rozłożenie zasądzonych roszczeń na raty. Uzasadniając swój wniosek podkreślił, że w dniu kiedy zaciągał przedmiotowe zobowiązanie pracował za granicą i miał inne dochody. Natomiast obecnie pracuje na gospodarstwie rolnym, ma na utrzymaniu żonę i trójkę dzieci, przy czym żona nie pracuje, przebywa na urlopie macierzyńskim. Pozwany potwierdził, iż kredyt wziął przez internet i nie zwrócił na koszty kredytu. Podkreślił natomiast, że część kredytu spłacił, a niedawno na poczet tego zobowiązania wpłacił 500 zł. Pozwany wyjaśnił, że co prawda ma stały dochód w wysokości 3 000 zł netto, jednak jest to dochód na całą rodzinę, a nadto posiada inne zadłużenia np. w G. Banku, (...). Wskazał, że jest w stanie spłacać niniejsze zobowiązanie w miesięcznych ratach po 400 zł, przy czym raty chce spłacać do 15 dnia każdego miesiąca.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2015 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym D. J. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której pozwany otrzymał kwotę 51 700 zł, przy czym zobowiązał się do spłaty zobowiązania w łącznej wysokości 81 526,94 zł w 60 miesięcznych ratach w wysokości 1 347,87 zł, przy czym ostatnia rata miała stanowić ratę wyrównującą.

- bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki k. 5-7

W dniu 1 września 2016 roku strony zmieniły warunki spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki nr (...), które na dzień 31 sierpnia 2016 roku wynosiło 51 822,69 zł. Spłata zobowiązania miała nastąpić w 72 miesięcznych ratach płatnych do 30 dnia każdego miesiąca, w tym: 18 rat w wysokości po 500 zł, kolejne 53 raty w wysokości po 1 000 zł i ostatnia 72 rata wyrównująca zadłużenie miała być płatna do 30 sierpnia 2022 roku.

- bezsporne, nadto dowód: aneks nr (...) z dnia 1 września 2016 r. k. 8-9

Wobec braku wpłaty wymagalnego zobowiązania przez pozwanego w kwocie 2 777,19 zł, pismem z dnia 6 lutego 2020 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Przedmiotowe wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 13 lutego 2020 roku. Pozwany nie uregulował zobowiązania.

- bezsporne, nadto dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 10, potwierdzenie nadania i odbioru przesyłki k. 11

W związku z nieuregulowaniem zaległości powód wystosował do pozwanego pismo z dnia 24 czerwca 2020 roku stanowiące wypowiedzenie umowy pożyczki gotówkowej i wezwał pozwanego do spłaty całości zadłużenia, które wynosiło: 32 367,62 zł, w terminie 30 dni od doręczenia wezwania. Wypowiedzenie doręczono pozwanemu w dniu 29 czerwca 2020 roku.

- bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie z dnia 24 czerwca 2020 r. k. 12, potwierdzenie doręczenia przesyłki k. 13

Pozwany D. J. w momencie zawierania umowy pożyczki pracował za granicą i miał dużo wyższe dochody. Od tego czasu jego sytuacja bardzo się zmieniła, pracuje obecnie na gospodarstwie rolnym i zarabia netto 3 000 złotych. Na utrzymaniu ma żonę, która znajduje się na urlopie macierzyńskim, oraz troje małoletnich dzieci. Pozwany posiada także inne zobowiązania, wobec innych banków.

- wyjaśnienia pozwanego złożone na rozprawie w dniu 22 grudnia 2021 roku w okresie od 00:01:30 do 00:06:34 – protokół k. 46-46v

Sąd zważył, co następuje:

W opinii sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł z powodem przedmiotową umowę pożyczki gotówkowej, którą początkowo spłacał, jednak z uwagi na zmianę jego sytuacji rodzinnej i finansowej zaprzestał spłaty zobowiązania.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego, należało uwzględnić żądanie powoda, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18 434,26 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 12 sierpnia 2021 roku do dnia 22 grudnia 2021 roku, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi 4-krotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone świadczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zaciągnięcie zobowiązania przez pozwanego nastąpiło w momencie, kiedy pozwany pracował za granicą i miał inną sytuację majątkową. Zaprzestanie spłaty należności przez pozwanego spowodowane było zmianą jego sytuacji rodzinnej i majątkowej w porównaniu z okresem, w którym zaciągnął on zobowiązanie. Obecnie bowiem pracuje na gospodarstwie rolnym, otrzymuje wynagrodzenie netto w kwocie 3 000 zł i na utrzymaniu ma żonę, która przebywa obecnie na urlopie macierzyńskim oraz troje małoletnich dzieci. Podkreślić należy, iż pozwany spłacił już część kapitału kredytu i w dalszym ciągu wykazuje się dobrą wolą spłaty przedmiotowego zobowiązania. Nie można więc zarzucić mu braku woli spłaty należności. Tym bardziej, że posiada zobowiązania również w innych bankach. W tej sytuacji niezastosowanie – zgodnie z wnioskiem pozwanego – rozłożenia na raty świadczenia mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na znaczną szkodę.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd biorąc pod uwagę, że pozwany uznał powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jego stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia go kosztami procesu.